

Καμία ειρήνη μέχρι να τελειώσει η Ισραηλινή κατοχή της Παλαιστίνης.

Του Marwan Barghouti (μετάφραση-επιμέλεια: Barikat)

Το τελευταίο μήνα στη Δυτική όχθη και Ανατολική Ιερουσαλήμ αναπτύσσεται ένα νέο κύμα συγκρούσεων ανάμεσα στον Ισραηλινό στρατό και τους Παλαιστίνιους. Οι συλλήψεις ξεπερνούν τις 400 ενώ ο κατάλογος των νεκρών Παλαιστινίων μόνο για αυτό το μήνα έχει φτάσει τους 33. Οι Παλαιστινιακές οργανώσεις καλούν σε μία «Παρασκευή της επανάστασης», στη Δυτική Όχθη και τη λωρίδα της Γάζας.

Το Barikat παραθέτει τη μεταφρασμένη επιστολή του Marwan Barghouti, του φυλακισμένου ηγέτη της Φατάχ. Ως πολιτικός κρατούμενος και αρνούμενος να κριθεί από ισραηλινό διαστήριο δηλώνει βέβαιος πως ο μόνος δρόμος για την ειρήνη στη Παλαιστίνη περνά μέσα από την ανεξαρτησία της Παλαιστίνης και τον άμεσο τερματισμό της Ισραηλινής κατοχής. Σε μια περίοδο πυκνή από επεμβάσεις, πολέμους και νέες πηγές δυστυχίας και καταπίεσης, να μην ξεχάσουμε την Παλαιστίνη. Να μην ξεχάσουμε τα αδέρφια μας και την κραυγή τους: Δεν υπάρχει Ειρήνη, χωρίς Δικαιοσύνη.

Barikat

Οι νεκροί Παλαιστίνιοι από την αρχή αυτού του μήνα:

1.Mohanned Halabi (Surda near Ramallah) 19 ετών, 2. Fadi Alon (Eisaweyyeh - Jerusalem) 19 ετών, 3.Amjad Al-Jundi (Yatta - Hebron) 17 ετών, 4.Thajer Abu Ghazaleh (Kafr Aqeb - Jerusalem) 19 ετών, 5.Abderrahman Obaidalh (Aida refugee camp - Bethlehem) 11 ετών, 6.Huthaifah Sulaiman (Bala'a - Tulkarem) 18 ετών, 7.Wesam Faraj (Shufat Camp - Jerusalem) 20 ετών, 8.Mohammed Al-Jabari (Hebron) 19 ετών, 9.Shadi Doleh (Zaitoun - Gaza) 20 ετών, 10.Ahmed Herbawi (Nusairat refugee camp - Gaza) 20 ετών, 11. Abdulmajeed Al-Waheidi (Jabalia - Gaza) 20 ετών, 12.Mohammed Hisham alraqb (Khan Younus - Gaza) 15 ετών, 13.Adnan Musa Abu Alayan (Khan Younus - Gaza) 22 ετών, 14. Zeyad Sharaf (Gaza) 20 ετών, 15.Ahmad Salah (Shufat camp - Jerusalem) 20 ετών, 16. Ishaq Badran (Kafr Aqeb - Jerusalem) 16 ετών, 17. Jihad Al-Obaid (Dair Albalah - Gaza), 22 ετών, 18. Marwan Barbakh (Khan Younus - Gaza), 13 ετών, 19. Muhammad Saeed Ali (Shufat Camp - Jerusalem) 19 ετών, 20.Khalil Othman (Khan Younus - Gaza) 15 ετών, 21.Ibrahim Awad (Bait Ummar - Hebron) 28 ετών, 22.Nour Hassan (Zaitoun - Gaza) 30 ετών, 23.Rahaf Hassan (Zaitoun - Gaza) 3 ετών, 24.Ahmad Sharakeh (Jalazoun camp - Ramallah) 13 ετών, 25. Mustafa Adel Alkhateeb (Sour Baher - Jerusalem) 18 ετών, 26.Hasan Manasrah, (Shufat camp - Jerusalem) 13 ετών, 27.Muhammad Nathmi Shamasneh, (Qatanna - Jerusalem) 22 ετών, 28.Alaa Abu Jamal (Jabal Almukabber - Jerusalem) 27 ετών, 29.Bahaa Elayyan (Jabal Almukabber - Jerusalem) 22 ετών, 30.Mu'taz Zawahreh (Dhaisheh camp - Bethlehem) 20 ετών, 31. Fadi Al-Darbi (Jenin - Killed inside jail) 30 ετών, 32.Basel Seder (Hebron - killed in Jerusalem with 15 bullets) 14 ετών, 33. Ahmad Abu Shaaban (Ras Al-Amoud - Jerusalem) 26 ετών.

Η τρέχουσα κλιμάκωση της βίας δεν ξεκίνησε με τη δολοφονία δυο Ισραηλινών αποίκων,

ξεκίνησε πολύ πριν και συνεχίζεται εδώ και χρόνια. Κάθε μέρα Παλαιστίνιοι σκοτώνονται, τραυματίζονται, συλλαμβάνονται. Κάθε μέρα η αποικιοκρατία κερδίζει έδαφος, η πολιορκία του λαού μας στη Γάζα συνεχίζεται, η καταπίεση παραμένει. Καθώς πολλοί θεωρούν ότι θα μας συγκλονίσουν οι ενδεχόμενες συνέπειες μιας νέας κλιμάκωσης της βίας, θα κάνω έκκληση, όπως είχα κάνει και το 2002, να ασχοληθούμε με τη ρίζα του προβλήματος : την άρνηση της ελευθερίας της Παλαιστίνης.

Κάποιοι υπονόησαν ότι ο λόγος που δεν μπόρεσε να επιτευχθεί μια ειρηνευτική συμφωνία ήταν η έλλειψη θέλησης του Προέδρου Γιασερ Αραφάτ ή η ανικανότητα του Μαχμούτ Αμπάς, ωστόσο και οι δυο ήταν έτοιμοι και ικανοί να υπογράψουν μια συμφωνία ειρήνης. Το πραγματικό πρόβλημα είναι ότι το Ισραήλ επέλεξε την κατοχή αντί της ειρήνης, και χρησιμοποίησε τις διαπραγματεύσεις ως πρόσχημα για να επεκτείνει το αποικιοκρατικό του σχέδιο. Κάθε κυβέρνηση παγκοσμίως γνωρίζει αυτό το απλό γεγονός κι όμως πολλές από αυτές προφασίζονται ότι με την επιστροφή στις αποτυχημένες συνταγές του παρελθόντος θα επιτευχθεί η ελευθερία και η ειρήνη. Η παραφροσύνη κάνει το ίδιο πράγμα ξανά και ξανά περιμένοντας διαφορετικά αποτελέσματα.

Δεν μπορούν να υπάρξουν διαπραγματεύσεις χωρίς ξεκάθαρη δέσμευση από την πλευρά του Ισραήλ ότι θα αποσυρθεί εντελώς από το Παλαιστινιακό έδαφος που κατέλαβε το 1967, καθώς και από την Ανατολική Ιερουσαλήμ πράγμα που θα σηματοδοτήσει οριστικό τέλος κάθε αποικιοκρατικής πολιτικής. Η αναγνώριση των αναφαίρετων δικαιωμάτων του Παλαιστινιακού λαού συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος αυτοδιάθεσης και επιστροφής και την απελευθέρωση όλων των Παλαιστίνιων κρατουμένων. Δεν μπορούμε να συνυπάρξουμε με την κατοχή, και δεν θα παραδοθούμε.

Κληθήκαμε να κάνουμε υπομονή, και κάναμε, δίνοντας τη μια ευκαιρία μετά την άλλη προκειμένου να επιτευχθεί η ειρηνευτική συμφωνία. Ίσως θα ήταν χρήσιμο να υπενθυμίσουμε στον κόσμο ότι η αποστέρηση, η βίαιη εξορία, η μετακίνηση και η καταπίεση διαρκούν πια σχεδόν 70 χρόνια. Είμαστε το μόνο ζήτημα που έχει παραμείνει σε εκκρεμότητα στην ημερήσια διάταξη του ΟΗΕ από την ίδρυσή του. Μας είπαν ότι προσφεύγοντας σε ειρηνικά μέσα και ακολουθώντας τη διπλωματική οδό θα κερδίζαμε την στήριξη της διεθνούς κοινότητας ώστε να μπει τέλος στην κατοχή. Και όμως, όπως και το 1999, κατά τη λήξη της μεταβατικής περιόδου, αυτή η κοινότητα απέτυχε και πάλι να κάνει κάποια ουσιαστικά βήματα, ούτε να καταστήσει ένα διεθνές πλαίσιο για την εφαρμογή του διεθνούς δικαίου και των ψηφισμάτων των Ηνωμένων Εθνών, ούτε να θεσπίσει μέτρα για τη διασφάλιση της υποχρέωσης λογοδοσίας, μέσω μποϊκοτάζ, απόσυρσης επενδύσεων και επιβολής κυρώσεων, που συνέβαλλαν για να απαλλαγεί ο κόσμος από το καθεστώς του απαρτχάιντ .

Ελλείπει διεθνούς δράσης, λοιπόν, για τον τερματισμό της ισραηλινής κατοχής και ατιμωρησίας ή έστω για παροχή προστασίας, τι καλούμαστε να κάνουμε; Να κάτσουμε και να περιμένουμε να δούμε ακόμα μια οικογένεια Παλαιστίνιων να καίγεται, ακόμα ένα μικρό Παλαιστίνιο να σκοτώνεται ή να συλλαμβάνεται, ακόμα έναν καταυλισμό να χτίζεται, ακόμα μια επίθεση κατά του λαού μας στη Γάζα; Ολόκληρος ο κόσμος γνωρίζει ότι η Ιερουσαλήμ είναι η φλόγα που μπορεί να εμπνεύσει την ειρήνη και να πυροδοτήσει τον πόλεμο. Τότε γιατί ο κόσμος μένει ακίνητος όταν οι επιθέσεις του Ισραήλ ενάντια στον Παλαιστινιακό λαό στην πόλη και σε ιερούς τόπους για Μουσουλμάνους και Χριστιανούς, ιδίως στο Χαράμ- αλ- Σαρίφ συνεχίζουν αμείωτες; Οι πράξεις και τα εγκλήματα του Ισραήλ όχι μόνο καταστρέφουν τη λύση των δυο κρατών με βάση τα σύνορα του 1967 και παραβιάζουν το

διεθνές δίκαιο, απειλούν να μετατρέψουν μια επιλύσιμη πολιτική σύγκρουση σε έναν ατελείωτο θρησκευτικό πόλεμο που θα υπονομεύσει τη σταθερότητα σε μια περιοχή, η οποία ήδη βιώνει μια αναταραχή χωρίς προηγούμενο.

Κανένας λαός πάνω στη γη δεν θα δεχόταν να συνυπάρξει με την καταπίεση. Από τη φύση του, ο άνθρωπος αποζητά την ελευθερία, παλεύει για την ελευθερία, θυσιάζεται για την ελευθερία, και η ελευθερία του παλαιστινιακού λαού έχει καθυστερήσει πολύ. Στη διάρκεια της πρώτης Ιντιφάντα, η κυβέρνηση του Ισραήλ προώθησε μια πολιτική του «τσακίζουμε τα κόκκαλά τους για να τσακίσουμε τη θέλησή τους», οι Παλαιστίνιοι, όμως, από γενιά σε γενιά, απέδειξαν ότι η θέλησή τους δεν τσακίζεται και δεν χρειάζεται να δοκιμαστεί.

Αυτή η νέα γενιά Παλαιστινίων δεν περίμενε κουβέντες συμφιλίωσης ώστε να ενσωματώσει μια εθνική ενότητα που πολιτικά κόμματα δεν κατάφεραν να επιτύχουν, αλλά υψώθηκε πάνω από πολιτικούς διαχωρισμούς και γεωγραφικό κατακερματισμό. Δεν περίμενε οδηγίες για να διατηρήσει το δικαίωμά της και το καθήκον της να αντισταθεί στην κατοχή. Κι αυτό το πράττει άοπλη, ενώ έρχεται αντιμέτωπη με μια από τις μεγαλύτερες στρατιωτικές δυνάμεις στον κόσμο. Κι όμως, παραμένουμε πεπεισμένοι ότι η ελευθερία και η αξιοπρέπεια θα θριαμβεύσουν, και ότι θα υπερισχύσουμε. Η σημαία που υψώσαμε με περηφάνια στα Ηνωμένα Έθνη θα κυματίσει πάνω απ' τα τείχη της παλιάς πόλης της Ιερουσαλήμ, σηματοδοτώντας την ανεξαρτησία μας.

Μπήκα στον αγώνα για την Παλαιστινιακή ανεξαρτησία πριν από 40 χρόνια, και φυλακίστηκα για πρώτη φορά στην ηλικία των 15 χρόνων. Αυτό δεν με εμπόδισε να κάνω έκκληση για ειρήνη σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο και τα ψηφίσματα του ΟΗΕ. Αλλά το Ισραήλ, ως δύναμη κατοχής, έχει καταστρέψει μεθοδικά αυτήν την προοπτική χρόνο με το χρόνο. Έχω περάσει 20 χρόνια απ' τη ζωή μου σε ισραηλινές φυλακές, συμπεριλαμβανομένων των τελευταίων 13 χρόνων, και αυτά τα χρόνια με έκαναν ακόμα πιο κατηγορηματικό απέναντι σ' αυτή την αναλλοίωτη αλήθεια : η τελευταία ημέρα κατοχής θα είναι η πρώτη ημέρα ειρήνης.

Όσοι αναζητούν το τελευταίο, πρέπει να δράσουν και να δράσουν τώρα, ώστε να γκρεμίσουν το προηγούμενο.

Πηγή: <http://www.theguardian.com/commentisfree/2015/oct/11/israel-occupation-p...>